

“Fiets gewoon mee de Ventoux op.”

Hevig zwetend en hijgend hang ik trillend met mijn ellebogen op het zadel van mijn spinningbike. Wat een heftige les. Wederom. Langzaam dringen de woorden van de vreemde zin tot me door. Gewoon? Ventoux? En fiets? Hoezo fiets?

Pas wanneer we onder de sportschooldouche staan heb ik voldoende puf om te vragen naar de bedoeling van de opmerking. “Fiets gewoon mee de Ventoux op?”

Spinninginstructeur, tevens opperbikkel, Gert-Jan Pijl (GJ) ratelt zoals altijd zijn enthousiaste woordenstroom af. Precies zoals hij fietst, met de ketting immer op het grote voorblad.

“Ja joh, mooi man! We gaan met een kleine honderd man naar Frankrijk. Samen fietsen om ALS de wereld uit te trappen. Voor de ALS-stichting houden we aandacht en geld over en jij komt met de meest fantastische herinneringen terug.”

Hoewel ik sinds een aantal maanden op de racefiets zat, noemde ik mezelf bepaald nog geen echte fietser. Dan onderneem je dit soort tochten toch niet? Dat bezwaar wordt rap van tafel geserveerd door GJ.

“We gaan samen trainen. Spinnen, kilometers maken op de weg, klimclinics, sportschoolsessies.”

Ik stamel dat ze het thuis goed moeten vinden. Vakkundig enthousiast wuift hij deze aarzeling weg.

“On-ver-getelijke ervaring! Kan me niet voorstellen dat ze dat niet zien zitten voor je!”

*

Met natte haren, malende benen en dito hersenmassa fiets ik op huis aan. Er bestond een diepe wens eens in Frankrijk te fietsen. En de Ventoux bezoeken prijkte al jarenlang bovenaan mijn verlanglijstje. Ik wilde toch een trainingsdoel? Ik keek toch uit naar nieuwe sportieve invullingen om uit het dalletje te kruipen, waarin ik terecht was gekomen nadat me verteld was dat voetballen en hardlopen niet meer mochten? Wellicht is serieuzer gaan fietsen een alternatief. En het is voor een goed doel.

Daarentegen is het al over drie maanden. Ik heb nog nooit zoiets gedaan. Kan ik dat wel? Waarom wil je het meteen weer zo extreem beste mijnheer Minkels? Hoezo niet een paar keer de Cauberg op en neer? Hoe kom ik aan sponsorgeld? En wat vinden ze thuis van dit wilde voornemen?

De voor- en tegenargumenten kletteren een dikke week door mijn kop. Voor ik het aan het management thuis voorleg, heb ik het graag eerst in mijn eigen hoofd op een rijtje.

*

Een week later, bij de volgende spinningles, komt GJ me direct tegemoet gelopen.

“Ik heb geregeld dat je fiets in de vrachtwagen mee kan en voor jou heb ik een plekje geregeld bij iemand in de auto. Mooi man!”

GJ en ik zijn deze les slechts met tweeën. Hij besluit om zijn instructies dit keer niet vanaf het podium te geven en zet een spinningfiets naast de mijne. Het wordt een klimlesje geeft GJ aan, een beetje een pittige wel. ‘Een beetje’. Ik weet genoeg. En ja hoor, hel-hel-hel-lee-

loe-jah, wat een geweld. Het is duidelijk dat we niet voor elkaar onder willen doen. Twee bijlange-na-nog-niet-uitgerangeerde haantjes fokken elkaar op tot het uiterste. And beyond. De ene sprint wordt nog harder overdreven dan de andere klim. Gekkenwerk. Prettig gekkenwerk. Heerlijk gekkenwerk.

Minutenlang zitten we naast elkaar op de fiets uit te wasemen als de 'les' klaar is.

"Ik doe het."

GJ glimlacht. "Wist ik toch."

*

"Moet je doen."

Mijn vrouw Daan heeft slechts een minuutje van mijn verhaal nodig om haar oordeel te vellen. Daar waar ik een dikke week maalde en draaide, zag zij direct de mooie kans die dit evenement me zou bieden.

Top, ik ben erbij.

*

Maart 2012 nam ik de beslissing mee te doen aan de eerste versie van de Tour du ALS. De pilotversie waarbij we met zeventig fietsers, waaronder één ALS-patiënt, de mythische Mont Ventoux gingen beklimmen. Dat weekend rondom dit evenement in Frankrijk bleek veel bepalender voor alle jaren daarna dan ik me destijds had kunnen indenken. De overwinning op mezelf, nadat ik die berg langs alle drie de kanten had beklommen, was immens. De omhelzing met mijn vrouw boven op de top van de Ventoux was, afgezien van de geboorte van onze kinderen, het meest intense moment van onze lange relatie. Alsof we voelden dat daar, op dat moment een verandering plaatsvond.

Meer nog dan het fietsen was het de impact van de verhalen van de patiënten en hun naasten, die de katalysator bleek om steeds opnieuw aan de Tour du ALS te willen deelnemen.

Het is moeilijk om aan te geven wat er precies met me is gebeurd dat weekend en hoe dat komt. Was het vanwege het aangrijpende en mensonterende karakter van de ziekte? De fase waarin de ziekte zich openbaart, namelijk niet toevallig de fase waarin ik mezelf bevond; jong gezin, werkend aan je carrière, middenin het sociale leven? Of was het de warmte en passie van al die mensen daar die zich zo ontzettend inzetten voor het goede doel?

Er is veel met me gebeurd sinds dat ene zinnetje in de sportschool. Tijdens die spinningles na een doodgewone werkdag. De ziekte, de berg, de mensen en het fietsen; het bleek life changing. Dit boek beschrijft de eerste zeven jaar van mijn Tour du ALS-avontuur. Het is een relaas geworden over hoe je ondanks beperkte talenten en middelen dromen uit kunt laten komen.

*

Gewoon mee de Ventoux op fietsen heeft een ongewoon effect op mijn leven gehad.